

12 RÖPIRAT.

Budapest 1886. július

VI. évfolyam

X. füzet.

Meghívó a f. é. szeptember 7-én Bukarestben tartandó nemzetközi antiszemita kongresszusra.

Alig zárultak be a kasseli német antiszemita kongresszus tanácskozási termének ajtai, – már is egy újabb antiszemita kongresszusra vesszük a meghívót.

Ezúttal a *romániai* antiszemiták vették kezükbe az iniciatívát, azon országnak a fiai, a mely ország daczolt az „Alliance israélite universelle” által dominált 1878-ki berlini kongresszus határozataival, daczolt egész Európa elzsidósodott diplomáciájával.

Ők egy egyetemes, minden nemzetet felölelni szándékozó antiszemita kongresszust terveznek *1. é. szeptember 7-re Bukarestbe*, a melyre a francia nyelven szerkesztett s hozzánk is beküldött meghívó következőleg szól:

*Societatea antisemitica din România.
(Antiszemita társulat Romániában.)*

Bukarest, 1886. július¹/₁₈.

Uram!

A zsidóság előhaladásának kérdése és a keresztény népek fölötti fölénye ma már mozgalomba hozta valamennyi keresztény nemzetet. Már 1882-ben Németországnak, Ausztriának és Magyarországnak több mint 300 küldötte, összegyűlve a Drezdában tartott kongresszuson, lerakta az alapjait egy egyetemes antiszemita szövetségnek. Azonban ez csak ezen országokra levén szorítva, a keresztény népek nem küzdhetnek sikerrel az „Egyetemes zsidó szövetség” ellen, a mely, szilárd szervezetével bennünket mintegy vas-hálóban tart.

Hogy sikerrel küzdhessünk, szükséges az „Egyesülés”. Ezen eszmétől vezéreltetve, a romániai antiszemita társulatnak van szerencséje Önt felkérni a részvételre az egyetemes antiszemita társulat megalapításában, a mely gyűlését Bukarestben 1886. szeptem-

ber 7-kén, kedden tartamija, a melyen Ön hazáját képviselné, az alapszabályok kidolgozásában részt venne, a mely alapszabályok mérvadók lennének mindazon országokra és nemzetekre nézve, a melyek ezen ligába belépnének.

Együttal felkérjük Önt kedves testvér arra is, hogy szíveskedjék tudomására hozni ezen meghívásunkat az antiszemita többi barátainak és híveinek is, hogy minél nagyobb számmal lehessünk az alakuló gyűlésen.

Abban a reményben, hogy felhívásunk meghallgatásra talál, s hogy úgy Ön, mint más párthívek is szívesek lesznek közreműködni ezen nagy társulat megalkotásában, fogadja Ön tisztelt elvtárs, testvéri üdvözlésünket.

A. bizottság.

A fentebbi felhívás kapcsán felkérjük azon elvtársakat, a kik a bukaresti nemzetközi antiszemita kongresszuson részt venni akarnak, hogy e részbeni leveleiket hozzánk mielőbb beküldeni szíveskedjenek, hogy neveiket a bukaresti kongresszusi bizottságnak eleve bejelenthessük, s egyúttal tőle, részükre, a részletekről a további információkat beszerezhessük.

A franciaországi zsidó vagyon konfiskációja.

– Drumont Ede után. *) –

Sok pénzünkben van a zsidó! – Úgy hiszem, ez a gondolat támad mindenkiben, a ki munkámat elolvassa.

Elérkeztünk ugyanis történelmi rajzunknak a végére, a mely nem teljes ugyan, de pontos a lényeges vonásokban, a zsidónak Franciaországban vitt szerepét illetőleg.

A kik figyelemmel kísérték bennünket az évszázadok eseményeinek leírásában, kétségkívül maguk is formulázták már a kellő következtetést, a melynek rövid foglalata ez az axióma : „Ha a zsidó emelkedik, Franciaország süllyed; ha a zsidó süllyed, Franciaország emelkedik!”

Egész a 14-ik századig, amint Kohn Albert is elismeri, Franciaországban a zsidók nyolczszázezeren voltak, a kik azonban semminemű szolgálatokat nem teljesítvén, intrigáik és uzsurárkodásaik miatt kényszerítették a föld tulajdonosait, elűzni őket. Ez időponttól fogva Franciaország jóléte pompás fejlődést vett. A zsidók aztán 1790-ben visszatérnek a szabadkőművesek nyo-

*) Drumont Ede munkája a „Francé Juive” rövid három hónap alatt már *negyvenkét* kiadást ért. – Szerk.

mában, és korlátlan uraivá lesznek egy oly országnak, a melyet lassankint, bámulatos agyafúrtsággal elszakítanak mindazon hagyományaitól, a melyek nagyságát és erejét képezték.

Ezen helyzet feltűnő oldala, a zsidónak a feltétlen tehetlensége bármit is tenni tudni egy oly hatalommal, a melyet elvitázhatlan ügyességgel megszerzett magának olyan lények fölött, a kik könnyen rászedetni engedik magukat hangzatos szavak által. A szemitánál minden a börzéről indul ki, s minden a börzére tér vissza, – minden akció valamely spekulációra lyukad ki

„Alapítsatok pénzüzeteket!” Ez a legelső politikai elve a zsidónak. „Feszítsétek meg újra a Krisztust! Üldözzétek azokat, a kik őt tisztelik!” ez a második elvük.

Világos dolog, hogy egy ily irány egy nagy keresztény államra alkalmazva, más helyzetre mint arra, a melyben vagyunk, nem lyukadhat ki, t. i. azon chaoszra, a melyet a Talmud *tohuva-bohu*-nak nevez.

Váljon szerencsétlen hazánknak volna-e kilátása kikerülni ezt az összeomlást?

Igen, minden bizonynyal, ha az elnyomottak egyetértének abban, hogy ellene működnek a zsidónak, a ki az ő közös ellenségük.

S miért ne támadhatna egy oly keresztény fejedelem, egy kiterjedt látkörű, szilárd elhatározási! államfő, a ki, a helyett, hogy a közkérdéseket elcsépeelt frázisok szemüvegén nézné, azoknak egyenesen szemébe nézne, s a ki nem konfiskáltathatná-e a zsidók javait?

A zsidók a földkerekségén forgó tőkének a felét birják, Franciaországnak pedig, a melynek közel négy milliárdnyi budgetje van, a vagyona százötven milliárd frankra tehető, a melyből a zsidók nyolczvan milliárdot bírnak.

Ennek a zsidó vagyonnak a konfiskációja minden megrázódtatások, minden vérontás nélkül menne végbe, rövid törvényczikkek útján, s a nélkül, hogy az országot olyan válságokba döntené, a melyeket a külföld kihasználhatna. *A konfiskált zsidó javak* igazgatósága úgy működne, miként működött annak idején a nemességtől és papságtól konfiskált *nemzeti javak* igazgatósága, és én nem igen látom be, hogyan lehetne ezen eljárásnak a legitimitását megtámadni, miután az ifjúság kezébe adott egy *kézikönyvben* se foglaltatik egy szó rosszalás se a forradalmi konfiskációk fölött.

Sőt, ha e kétféle konfiskációt összehasonlítjuk egymással,

az előny a mellett a konfiskáció mellett mutatkoznék, a melyet mi hozunk javaslatba. Ugyanis senkise fogja komolyan kétségbe vonhatni, hogy a zsidó gazdagságnak, miként már mondtuk, ne lenne egy különös jellege; e gazdagság lényegileg élődsi és uzorás gazdagság, a mely nem számtalan nemzedékek munkájának megtakargatott gyümölcse, hanem a szédelgés és csalás eredménye; a zsidó vagyon nem a munka által lőn teremtvé, hanem csodás ügyességgel elvonva lett a valóságos munkások zsebéből pénzügyi manipulációk útján s oly pénzintézetek által, a melyeknek alapítói azzal gazdagodtak meg, hogy tönkretették a részvényeseiket.

Nem látjuk-e különben minden nap a zsidó lapokat és még oly embereket is, a kik minden pénzügyi trafikálástól mentek, mint Brisson, felszólalni az egyházi szervezetek javainak konfiskációja mellett, a mely szervezetek tagjaira fejenként nem esik több mint 2-3 száz frt évenként. És hát miért lenne kímélendőbb a Vaux de Cernay-i apátság, a mely Rothschild asszonynak a tulajdona, mint egy más apátság, a melyben szerzetesek szegény árvákat nevelnek?

A szabadkőműves és zsidó lapok élénk tetszéssel fogadták a képviselői kamarának 1884. decemberi határozatát, a mely a szervezetek birtokait kivételes fiskális kezelés alá helyezte; ama lapok kijelentették, hogy ez csak egy nagy lépés a konfiskációhoz. Ők tehát azt vallják, hogy elég az erősebbiknek lenni, hogy ne respektáljuk a tulajdonnak az elvét. Ily viszonyok között az általunk indítványba hozott rendszerben semmi sincs, a mi összeütközésbe jönne a bevett fogalmakkal; sőt a mi rendszerünknek még az az előnye is van, hogy sokkal méltányosabb és hasznosabb az állam polgárait nézve.

Azok az okok, a melyek tán akadályául szolgálnának ezen a közjóra célzó művelet keresztülvitelének, a mely művelet Franciaországot két-három száz esztendőre ismét a normális lét feltételeibe helyezné vissza, többféle neműek.

Mindjárt először is konstatálni kell, hogy egyidejűleg a fizikai erőnek a fogyásával, Franciaországban a szellemi erő fogyása, a szellemi tehetségeknek nyilvánvaló gyengülése is tapasztalható úgy a munkásoknál, mint a felsőbb osztályoknál.

A munkások, hozzászoktatva a nekik elmesélt regények meszterkéltségéhez, áldozatai a hangzatos szavaknak; megszokva nem a maguk fejével, hanem az újságokból gondolkozni, mindinkább képtelenebbekké válnak a valóságot meglátni, felfogni az összefüggést az eszmék közt s ezeket egy egységbe önteni.

Ezenkívül a zsidó nagyon ügyes. Hogy lerombolhassa az őt visszataszított régi társadalmat, ő maga állott az élére a demokratikus akciónak. A Marx Károlyok, a Lassalle-ok, a fő-nihilisták, a kozmopolita forradalom valamennyi fejei: zsidók. Ily módon a zsidó a mozgalomnak oly irányt ad, a milyent akar. Hisz láttuk, hogy a Commune alatt is egyetlenegy zsidónak se nyúltak a vagyonához.

Bármily szomorúságot érzünk is annak a népnek a szellemi hanyatlása fölött, a mely ekként lóvá tétetni engedi magát azok által, a kik az ő rovására gazdagodnak, számot kell vetnünk azzal a ténnyel, hogy azon összetartás, a mely a zsidóságnak mindig az erejét képezte, csudálatos előnyöket biztosít a zsidóságnak. A kis zsidókat támogatják a nagy zsidók, a nagy zsidók pedig biztosítva vannak a forradalom ellen, mert az övéik vezetik a forradalmakat.

Hozzá kell tennünk, hogy társadalmunk felsőbb osztályai csak szintoly kevéssé bírnak tiszta fogalommal a helyzet fölött, mint a proletárok. Ő előttük az a keresztény, a ki megadással tűri az üldöztetést, a melyben alkalma van magának Isten előtt érdemeket szereznie, sokkal előbbrevaló, mint az a honpolgár, a ki azon országban születve, a melyet apái tettek lakhatóvá, apái tettek nagygyá és civilizálttá, védelmezni akarja jogait, és nem engedi, hogy páriaként bánjanak vele; nem veszik tekintetbe azt, hogy a ki elmegy keresni az üldöztetést Chinába vagy Japánba, az egy hős: holott a ki türelmesen elviseli azt itthon, az gyáva ember.

Senki se tiltakozott akkor, a mikor a zsidó Stern a rue Royale-i körben azt a röpszavat mondta ki, a melyet a lapok majdnem minden hónapban egyszer tetszelegve idéznek, hogy t. i. *„Tíz év múlva nem tudom hogyan jog megélni a keresztény ember!”* A nemességnek ama kört képező képviselői között nem akadt egyetlenegy bátor ember sem, a ki erre a zsidó szemtelenségre felpattant volna s azt felelte volna: *„De hát végre is, zsidó, ugyan miért ne ennének a keresztények a saját országukban?”*

Az akadályok tehát nevezeteseek, de nem leküzdhetlenek. A nép soraiból támadhat egy francia származású férfiú, a kinek az a magasztos ambíciója lehet, hogy nevét ezen problémának a megoldásával kösse össze, úgyszinte támadhat egy bátor katona, a kit meghathat azon elaljasodás, a melybe hazája sülyedett. és a ki életét kockáztatja, hogy hazáját felemelje.

A mostani helyzetben, szemben egy mindenki által megve-

tett kormánynyal, a mely minden oldalról roskadozik, ötszáz elszánt ember a külvárosokban és egy ezred katona, a mely eernirozza a zsidó bankokat, elégséges lenne az új idők legeredménydusabb forradalmának a megvalósítására.

Mindennek vége lenne naplenyugta előtt, s a mikor az emberek látnák a falragaszokat, a melyek értésére adják a közönségnek, hogy *a zsidó javak pénztárának* a műveletei néhány nap múlva megkezdődnek, az emberek örömben egymás karjaiba dőlnének az utcákon.

Ilykép aztán megvalósulna Cluny-i Péternek az a szép mondása: „*Serviant popidis christianis, etiam invitis ipsis, divitiae Judaeorum . . .*”

A kasseli német nemzeti antiszemita kongresszus.

A f. é. pünkösdi ünnepek alatt Kasselben megtartott német nemzeti antiszemita kongresszuson mintegy 300 tekintélyes-állású antiszemita férfiú vett részt. A tárgyalások menetéről közöljük a következőket:

„A tárgyalásokon, melyek szigorúan bizalmas jellegűek voltak, dr. König witteni gyakorló orvos és tekintélyes egyéniség elnökölt. A tárgyalások az összes jelenvoltak közmegelegedésére igen simán folytak le és igen figyelemre méltó eredményre vezettek annyiban, a mennyiben ritka egyetértéssel jöttek megegyezésre a vezérelveket s az antiszemitizmus legközelebbi és végső céljait illetőleg, sőt az ezen kítűzött cél megvalósítására szükséges legközelebbi lépések is megtétettek.

A különböző szónokok, ezek között a zsidóellenes mozgalom több vezérszónoka és előharczosa, egyaránt kiemelték azt, hogy úgy a történelem, mint a gyakorlati élet tanulságai és tapasztalatai szerint a zsidóság minden más néppel és nemzetiséggel szemben ellenséges indulattal viseltetik, és különösen a német nemzettel, faji sajátágainál, erkölcsi és életnézeteinél fogva merő ellentétben áll. A zsidóság és a német nemzet között óriási úr tátong, mely soha nem fogja e két már alapjában is különböző néptörzs egybeolvadását megengedni.

Ehhez járul még az is, hogy a zsidóság kárhozatos gazdasági és kereskedelmi üzelmel a nép egy nagy részét anyagi végromlással fenyegeti, s hogy a zsidó kézben levő és zsidó szellemű sajtó a közvéleményt célszerűen hamisítva, a népet erkölcsileg is tönkre teszi.

Ezek szerint a zsidókérdés immár létkérdéssé lön a német nemzet részére; vallási szempontok a zsidókérdésnél figyelmen kívül maradtak, és továbbra is figyelmen kívül hagyandók, nehogy az antiszemitizmus a vallási türelmetlenség hamis vádjával illettethessék.

Mindezekből azt a következtetést vonják le a szónokok, hogy a zsidóság elkülönítése, és kártékony hatású befolyásának megszüntetése – az által, hogy a zsidóságnak korán engedményezett egyenjogúságot a né-

met polgárokkal, alkotmányos törvényes úton megszüntessék, – égető szükségé lön. Minden német antiszemita első kívánsága és követelése ezek szerint ez:

„A zsidóság egyenjogúsága megszüntetendő, s a zsidók különös törvények és rendszabályok alá vetendők!”

Miután azonban a német antiszemitizmus programja nemcsak negatív irányú, hanem azt is kötelességéül tűzte ki, hogy minden szükséges közgazdasági reformokat pártolni fog, ennél fogva a következő feladatot is céljául tűzi ki: „Az egészséges reformpolitikát a közgazdaság terén a leghathatósabbban kell pártolni és támogatni.”

Kiváló fontosságú mozzanata és eredménye e kongresszusnak egy „*általános német antiszemita szövetség*” alapítása, melynek ezélja és főfeladata, buzgó propaganda által a népet a zsidóság veszedelmes fenyegető volta felől felvilágosítani.

Ennél fogva a különböző vidékek képviselőiben megjelentekből egy *központi bizottság*- alakított, melynek székhelye egyelőre a Németország közepe táján fekvő *Lipcse* lesz.

Az ügyvezetéssel *Friisch* Tivadar mérnök bízott meg Lipcsében.

A dolog természetéből kifolyólag az egyesület legközelebbi terveiről nem árultak el semmit sem; annyit azonban meg lehetett tudni, hogy szándékuk egy antiszemita tudakozó iroda, jogvédő egyesület, szövetségi pénztár és egy szövetségi lapnak megalapítása, illetőleg felállítása.

A nyilvános fellépéstől a szövetségi egyesület egyelőre tartózkodni fog; mindazonáltal tudatta a vidéki képviselőkkel, hogy a hol a viszonyok megengedik, folyjanak be a politikai életbe, és esetleg állítsanak fel önállóan a választások alkalmával jelöltek. Ez esetben a szövetségi erkölsi, sőt anyagi támogatását is remélhetik.

A szövetségi titkos jellegénél fogva olyanok is tagjai lehetnek az egyesületnek, kik állásuknál fogva, vagy egyéb körülményeknél fogva személyesen nem akarnak előtérbe lépni.

Az egyesület minden külső feltűnést mellőzni kíván, és csupán csendes, komoly munkával akar a jelenlegi visszás állapotokon segíteni.

Egyéb részletek nem kerültek nyilvánosság elé, azonban mindenki azon meggyőződésben van, hogy ezen egyesület megalakítása fordulópontot fog a német antiszemitizmus történetében képezni.

A kongresszushoz Németországból és Ausztriából is számos üdvözlő levél és távirat érkezett, melyekben az elvtársak bátorságra és kitartó munkára buzdítottak.

Hogyan bánnak el a zsidókkal Romániában?

Az „Alliance israélite universelle”-nek következő cikkünkben hivatkozott hivatalos jelentése lamentációkat csap a zsidóknak Romániában levő sanyarú állapota fölött is. A jelentés e részéből közöljük a következőket:

„*Románia izraelitái.*

Ismeretes azon fájdalmas helyzet, a melyet Románia izraelitáinak a fölöttük uralgó kivételes törvények, különösen pedig a házalásról szóló

törvény készítenek. A helyzet semmiben sem javult, sőt ellenkezőleg Semmi hasznuk sem volt, se a román kormánynál, se 0 felsége I. Károly királynál a bukaresti izraelita hitközség küldöttei által 1884. május 27-én tett lépéseknek. Nem használt a bécsi kereskedelmi kamara által 1884. ápril 3-án emelt felszólamlás sem. A házalásról szóló törvény rendkívüli szigorral vétetett alkalmazásba; szerencsétlen embereket le-tartóztattak és elítéltek, a kik holmiaikat eladták, hogy kenyeret vehessenek maguknak; úgyszinte olyan embereket, a kik a piacról élelmiszerekkel visszatértek, a melyeket saját használatukra vásároltak be.

Nagyszámú zsidó család kivándorlás által akart menekülni a reájuk mért megpróbáltatások elől; elmentek Amerikába, a hol földművelő gyakorlatot akartak alapítani; mivel azonban a földművelésre semmiféle technikai ismereteik nem voltak, (magyarán mondva: mivel kasza-kapakerülők voltak – Szerk.) s a szükséges tőkékkel a földművelésre, sőt még az első életszükségletekre szükséges pénzzel sem bírtak, – a hatóságok visszautasították őket, vagy maguk visszajöttek – a szükségétől kényszerítve. Egy ily számos lakosság kivándorlása lehetetlen. (Dehogy lehetetlen, csak akarni kell! – Szerk.) Ezenkívül pedig a zsidók Romániának a *leghasznosabb* elemei. (Ez aztán a non plus ultra zsidó szemtelenség! – Szerk.)

S hogy bánnak el ezzel a szorgalmas és hasznos (!) zsidó lakossággal? „Vogelfrei”-nak nyilvánítják, eltaszítják maguktól s minden lehető kínzásoknak kiteszik őket. A legutóbbi időben az ellenük irányzott kegyetlenkedések és erőszakoskodások még növekedtek is; némely ily erőszaktények, a melyeknek áldozatul estek, a barbár századok kegyetlenkedéseire emlékeztetnek vissza; iszonyt gerjesztők. (?)

Van Bacauban egy papírgyár, a mely egy bizonyos Porumbar által vezetetik, a kinek az izraeliták elleni gyűlölete a *zsidók hóhérja* nevet szerezte meg. 1885. márcziusban egy zsidó fiakerkocsis, a ki egy utazót vitt a gyárhoz, néhány pillanatig pihentette lovait. Porumbar lerántotta őt a kocsiüléstről, megbotoztatta s festékekkel bekenette. Ez a tréfa nem látszott neki elégnek. Vett egy darab viaszos vásznat, belőle álarczot metszett ki, kivágta azokat a részeket belőle, a hova az arczcsontok, az áll, az orr és a homlok esendők voltak, s aztán, minekutánna áldozatának arczára köttette volna az álarczot, a szabad részeket egy maró folyadékkal bemázoltatta. Minekutánna áldozatának kínjaiban gyönyörködött volna, Porumbar őt kidobatta. Bukarestben egy röpirat tétetett közzé, a mely a szegény elcsúfított kocsis képét tartalmazta.

Néhány nappal később, márczius 19-én, egy Isaac Ludwig nevű zsidó egy vele találkozó olasz felkért arra, mutatná meg neki az utat Sascut felé. Az olasz őt Porumbar papírgyárához vezette, a hol ez őt ½ órára becsukatta, aztán három férfi őt egy félreeső helyre czipelte, ott kényszerítették őt levetkőzni, beleszorították egy présbe, kalapácsokkal ütötték, s kérdezték: hol veszik a zsidók a húsvéti ünnepre szükséges keresztény vért? A szegény ember esküdözött, hogy a zsidók nem használnak keresztény vért. (?) Ekkor a munkások kést fogtak, s azt a zsidónak lassan a torkába szúrták s ismételték kérdésüket. Mivel azonban vallomásait a zsidó meg nem változtatta, ők is megváltoztatták a kínzás módját: kötelet kötöttek a nyakára, a folyóig czipelték s a víz alá merítették; csak akkor eresztették ki, mikor már a halálhoz közel

volt. – Mindkét esetben panasz emeltetett, mindazonáltal eddig semmi eredményük nem volt. (Mert a zsidók megráfálásánál s megijesztésénél egyéb nem történt, a mely megráfálásokat az alliance rémmesékké fűjja fel. – Szerk.)

Mindenütt fordulnak elő folytonos üldözési s más erőszakoskodási tények. (Csak önvédelmi tények az erőszakoskodó s csaló zsidók ellen! – Szerk.)

Jassyban a zsidókat rendszeresen kizárták egy ipari kiállításból, a mely 1884-ben tartatott, egyes egyedül azért, mert ők zsidók. A román szenátus pedig megtagadta Moinesti falunak várossá emelését, mert ez esetben a községben lakó zsidók jogot nyertek volna földbirtokot szerezhetni.

A galaczi egyetem hallgatói, 1884-ben kongresszusra egybegyűlve, megtiltják izraelita hallgató társaiknak, munkálataikban részt venni. Némely gymnásiumban a zsidó tanulók csak bizonyos díjak lefizetése után ülhetnek azokba a padokba, a melyekben keresztény tanuló társaik ülnek.

A katonasorozó bizottságok némelyike minden zsidót visszautasít azon ürügy alatt, hogy idegenek, mert nem akarnak nekik alapot szolgáltatni a honosítás kérelmezésére; míg más sorozó bizottságok minden zsidót besoroznak, még ha a szolgálatra alkalmatlanok is.

Egy Hecht Simon nevű zsidót megkancsukáznak azért, mert egy oly egyénnel tart összeköttetéseket, akit a helyi hatóság nem szívelhet; egy másik zsidót pedig azért kancsukáznak meg, mert vonakodik egy színházi jegyet megvenni, a melyet egy hordár kínált (Más nagy imposturákért porolhatták ki ezeket a jakheczokat kancsukával! – Szerk.)

Ezek a szomorú esetek egy általános üldözési rendszerrel (igazában: önvédelmi rendszerrel. – Szerk.) állanak összefüggésben, a melynek úgy látszik a célja az, hogy az izraelitáknak az életet elviselhetlenné tegyék.

1884. novemberben Mikliseni falu hatóságai kiűzik az izraelita kereskedőket azon ürügy alatt, hogy ők kereskedelmi összeköttetéseikben a keresztények irányában nem viselik magukat tisztességesen. (Amint-hogy igaz is. – Szerk.) A zsidók tiltakoznak a kiutasítás ellen, erősítvén, hogy 20 év óta a legszívélyesebb viszony állott fenn köztük (Hahaha!); a kitűzött napon a zsidókat ágyaikból kihurcolják, szekerekre pakkolják, a falu határából kiszállítják s ott a szabadban sorsukra hagyják.

Darabani faluban, a hol már többször sajnálatos üldözések fordultak elő, 1884. novemberben marhavész ütött ki. Hogy elharapódzásának elejét vegyék, a rendőrbiztos egy valóban eredeti eszközt gondolt ki. Összeparancsoltatott 40 zsidót, és kényszerítette őket, a város körül falat emelni, hogy, szerinte, a ragály tovább terjedése meggátoltassák. Egész éjeken át a szabadban kellett tanyáznio, metsző hidegben és zuhogó esőben; még a Jom-Kippur ünnepen is kényszerítve voltak dolgozni. Egy a kerület praefectusához (Moruzi) intézett panaszlevél válasz nélkül maradt. Mivel a rendőrség a marhavész miatt megtiltotta, szarvasmarhákat vágni, néhány izraelita szárnyasállatokat (persze ludakat. – Szerk.) öletett betegek számára. A biztos ezeket a megölt szárnyasokat olyannyira behintette kénkövel, hogy ehetetlenekké lettek. A Jom-Kippur ünnepen, mialatt a zsidók az isteniszolgálatra egybegyűlve voltak, a biztos, azon ürügy alatt, hogy a zsinagógát desinfiálja, behatolt ebbe néhány hiva-

talnokával s kénkövet gyűjtatott meg, az ajtókat pedig bezáratta, hogy a zsidók ki ne mehessenek; az izraelitáknak a fojtó gőzben benn kellett maradniok. (Hanem azért egy se fuladt meg. – Szerk.) Ezalatt egész rablócsoportok vonultak végig az utczákon, megrohanták a zsidók házeit, összetörték a bútorokat, minden értékes tárgyat elloptak s bántalmazták a lakókat. Ezek a jelenetek a következő napon ismétlődtek.

A kerület praefectusa, a ki ezeket a hőstetteket eltúrte, elő lett léptetve; Bukarestbe hivatott, a hol azzal kezdte meg működését, hogy tiszteletreméltó izraelitákat (nyilván orgazdákat. – Szerk.) börtönbe vetetett, azon ürügy alatt, hogy oly utczákon jártak, a melyekbe tilos zsidónak a lábát betennie

Tudjuk, hogy a berlini konferencia óta azok a zsidók, a kik Romániában születtek, s ilyenekül elismertetniök kellett volna, legalább is szintügy, mint az idegenek, a honosítást elnyerhetik, ha ez a kamarák által nekik megadatik. Hányinak adatott meg a honosítás? Legfőlebb *ötvennek*, amint hallatszik. Az e részben a kamarához intézett beadványokkal a következő módon járnak el:

1885. elején egy Goldenthal A. S. nevű *tir* (?) Jassyból a szenátus-hoz fordult honosíttatásáért, kifejtvén, hogy az ő családja sok nemzedéken át Romániában lakott, s hogy ezen okból fia már honosíttatott is; azt felelték neki, hogy nem lett beigazolva, hogy családja egykor nem állott idegen protectorátus alatt; s kérelmét a szenátus elutasította.

Fischer Elias *dr.* orvosjogtudor. Romániában született, családja rég-óra ott lakik, ő maga pedig az orosz-török háborúban résztvett Kifogásul felhozzák ellene, hogy írásaiban majd mint Fischer Éliás, majd mint Elias Fischer fordul elő a neve, és semmi sem igazolja, hogy egy és ugyanazon személyről lenne a szó.

Még nevezetesebb a Max Schapira-féle eset. Ez a román hadseregben szolgált s még ma is őrmester (persze: manipuláns! – Szerk.) a hatóságok által hitelesített bizonyítványokkal igazolja, hogy ő Romániában született, és hogy családja sohasem állott idegen védelem alatt. Mindennek daczára a szenátus kijelenti, hogy nincs beigazolva, mikép ő Romániában, Romániából származó szülőktől származott; kérelmével elutasított.

Hogy bánnak el Marokkóban a szemita arabok a szemita zsidókkal?

Hogy a zsidókat saját fajrokonai az arabok sem szenvedhetik, sőt a hol és a miben csak lehet, üldözik, zaklatják, pusztítják, – ezt a sajtászerű ténytet füzeteink öt évfolyamán keresztül már több ízben alkalmunk volt kiemelni.

Ezúttal idézzük magának az „Alliance israélite”-nek beismeréseit, a melyeket ez az 1884. év második feléről s az 1885. év első feléről kiadott évkönyvében tesz, ismertetve a zsidók helyzetét a marokkói császárságban a most jelzett 12 hó alatt.

Az Alliance évkönyvének illető czikke ekként szól:

„*Marokkó izraelitái.*

Marokkónak zsidó lakossága most is mint előbb, igen szerencsétlen. Ő felsége a császár jóindulatú szándékokat táplál ugyan az izraeliták iránt, védelmükre különféle rendeleteket bocsátott ugyan ki. mindazonáltal ezen rendszabályok kevés haszonnal járnak az ország beljében. Ezen legutóbbi évben számos erőszaktevékenység, üldözések, zenebonák, sőt merényletek is fordultak elő a zsidók ellen. Azimor-ban, Mazagran mellett 1884, szeptemberben egy izraelita, francia alattvaló, minden ok nélkül (?) le tartóztatva, botbüntetés alá vetve s börtönbe vetve lett,

Fez-ben ugyanazon időben a városkapu előtt egy nyolczvan éves izraelitát megölték. Ez a büntett, a mely lopás céljából lett elkövetve, büntetlenül maradt.

Ugyancsak Fez városában a múlt szeptemberben a hatóságok egy régi törvényt élesztettek fel, a mely a zsidókat kényszeríti, az arab városrészekben meztláb járnok. Egy, portugál védelem alatt álló. izraelita nem engedelmeskedett ennek a parancsnak; s ezért üldözték s majdnem megkövezték. Egy másik a város falain kívül czipőkben járt; a vezír által azonban meglepetett. Ez lovagló ostorával párszor reá húzott s aztán átadta őt szolgálóinak, hogy botokkal tovább üssék,

A múlt januárban Fez-ben hat izraelita, a kik az arab városnegyedből a zsidónegyedbe visszamentek, arabok által megtámadtatott, s az egyiket majdnem agyonkéselték.

Márcziusban Fez-ben két izraelita, Reuben Azzeral és Minion Trójman, a kinnél nagy összeg pénz volt, kiraboltatott s meggyilkoltatott; a gyilkosok büntetlenek maradtak. Méquinez mellett 1884. novemberben öt izraelita kereskedőt hat lovas mohamedán megrohant és kirabol. Az egyiket, Wakrach Ábrahámot, magukkal elcipelték, hogy nagy váltságdíjat csikarjanak ki utánna; csakis a nagyvezérnél tett erélyes lépések folytán nyerte vissza szabadságát.

Seffron-ban, egy Fez közelében levő kisvárosban, egy Salom ben Aiouch Itah nevű czipész, Sidi Omarnak, Mahomed Ontaleb Caid fiának a parancsára, hétszáz korbácsütést kapott, mert sikerült neki, épen oly szép papucsokat készítenie, mint azok voltak, a melyeket neki mustrául felmutattak. (Bajosan történt ez ezért; hanem hihetőleg Salom úr valami nagy hunczfuteriát követett el, a melyet az Alliance bölcsen elhallgat. – Szerk.) E városnak kétezer főnyi zsidó lakossága a Caid részéről a leggonoszabb bántalmazásoknak van kitéve. Nem mehetnek a szomszédos vásárookra a nélkül, hogy a hivatalnokoknak roppant nagyságú díjakat ne fizessenek; kényszerítve vannak, a Caid részére néhány napon át munkabér nélkül dolgozni. A község több előkelő emberének a kérelmére a császár egy Dahir-t bocsátott ki a seffron-i zsidók védelmére, és Sidi Omart arra ítélte, hogy áldozatának Salom Itahnak 250 frank kárpótlást fizessen.

Főkép Demnat-ban egy, Casablancától négy napijárásra eső kis városban voltak az izraeliták, az 1884. év első hónapjaitól kezdve, a leggonoszabb erőszakoskodásoknak és bántalmazásoknak kitéve.

Már az 1864. évben sir Moses Montefiore Marokkóba való utazásának idejében, ezen városnak az izraelitái szenvedtek leginkább az arab lakosság üldözéseitől. Akkoriban úgy mint ma is a Caid (kormányzó) volt a főbűnös az üldözésben. Közel nyolcz év óta a jelenlegi Caid

Hadji-el-Djilali az izraeliták iránt a legelkeseredettebb ellenségeskedést tanúsít; a legutóbbi időkben az ellenük gyakorlott kínzásokat megkészszerzte. Ezeket a szegény embereket arra kényszerítette, hogy részére a leglealacsonyított munkákat végezzék, neki ingyen élelmi szereket és bútorokat szállítsanak, a hamispénzt valódi értékű pénzzel váltsák be, házaikat, bútoraikat és marháikat rendelkezésére tartás, hacsak nem akartak verést kapni és bilincsekbe vettetni.

A demnati izraeliták az igazságba vetett reménnyel egy küldöttséget menesztettek Tangerba, hogy siralmas helyzetüket feltárják.

Elutazásuk után a Caid még kegyetlenebb lett. A főrabinst letartóztatták és meztelen fővel a napra kitétték; majdnem belehalt ebbe a kínzásba; a küldöttek rokonai lettek El-Djilali boszújának különös tárgyai.

Ezen kegyetlenségek fölötti tudósítások az idegen hatalmaknak Tangerban székelő konzulját fájón (!) érintették; lépéseket tettek ezen szerencsétlenek érdekében, a mely lépések jóindulattal és rokonszenvvel fogadtattak, s 1884. szeptemberben Ő Felsége a szultán a következő edictumot bocsátotta ki:

„Ezen rendelettel tudtára adjuk mindenkinek, hogy mi mindazon bántalmakat, melyeknek a zsidók, Demnatban a kormányzó részéről kitéve voltak, megszüntettük és pedig megiltottuk:

1. Őket azokon a napokon, a melyeken vallásuk nyugalmat parancsol nekik, munkára kényszeríteni.
2. Őket pestises helyek tisztogatására felhasználni.
3. Őket nehéz terhek hordására kényszeríteni
4. Őket ingyenes munkára kényszeríteni.
5. Az asszonyokat, férjeik beleegyezése nélkül munkára kényszeríteni.
6. Kényszeríteni őket, hogy portékáikat fele áron adják.
7. Úgyszinte, hogy terményeiket mint az olajat, tőlük olcsóság idején elszedjék, hogy aztán később velük drágábban fizetessék azokat meg.
8. Fizetés nélkül és akaratuk ellen igavonó marháikat használni.
9. Őket hamis pénzek beváltására kényszeríteni.
10. Úgyszinte Dirham-okat 13 aranynyal Duro-péNZ fejében elfogadni;
11. és azokat aztán 15 aranynyal kifizetni.
12. Tőlük tetszés szerint a színezett bőröket elvenni.
13. Őket színezett bőröknek frisbőrök fejében való adására kényszeríteni.
14. Őket birkanyájai gyapjújának átengedésére kényszeríteni.
15. Lakásaikat és ágyaikat a kormányzó vendégeinek rendelkezésére tartani.
16. Tesmít-i hitsorsosaik nyakára más hivatalnokokat feltolni.
17. A behozott szokásokat megsérteni azzal, hogy különös adók rovatnak rájuk.
18. Kormányzónknak megparancsoljuk mindezeket abban hagyni. A zsidóknak pedig hasonlóan meg hagyjuk, hogy a részükre kijelölt határokat át ne lépjék és kötelességeiket pontosan teljesítsék.”

Az Alliance israélite e hivatalos tudósítása is igazolja, hogy a szemita zsidóknak legközelebbi fajrokonai, az arabok se szen-

vedhetik őket. Hogy szenvedhetnék tehát őket, a tőlük mindenben elütő európai árja népek? A ki tehát a zsidószeretetet, a természet elleni ezen vétket az európai népekre rátukmálni akarja, – az vagy bolondházba való, vagy gaz ficzkó.

Sorakozzunk!

Hogy az antiszemizmus mennyire természetes nálunk, – azt nemcsak a Magyarország ker. és zsidó lakosai közt kifejlődött vizásságok bizonyítják, – hanem bizonyítják az antiszemizmus jogosságát és napról-napra való terjedését és növekedését Európa minden államában szintén a zsidók által megteremtett vizásságok is.

Ha ezen vizásságok a zsidók és más nemzetek között soha meg nem szűntek már ezer évekkel ezelőtt sem, – úgy a mai állapotok és vizásságok ténykörményeiből következtetve több mint bizonyos, hogy a zsidók és más nemzetek közötti egyenlenségek jövőre sem fognak megszűnni soha.

Én ezen vizásságokat nem egyedül a különben kárhoztható sajátságos zsidó vallás kifolyásának tulajdonítom, – hanem tulajdonítom egyszersmind és kiválóan a zsidók *faji* jellegének és természetének.

Ebből kifolyólag itt az ideje, hogy törvényes és alkotmányos után sorakozzunk a zsidók társadalmi és politikai magatartása ellen; – itt az ideje, hogy ezen átváltoztathatlan zsidó emberfajt korlátok közé szorítsuk; – itt az ideje, hogy Magyarország minden részéből bevásztott antiszemita képviselők politikai pártállásukra való tekintet nélkül közvetlenül és közvetve, anyagi és szellemi tehetségükhöz képest mindent elkövessenek arra nézve, – hogy ne csak a saját kerületeikben biztosíttassanak ők mint képviselők, – és ne csak saját kerületeikben legyen érett talaj az antiszemizmusra, hanem a szomszédos kerületek is antiszemita irányú irodalmi termékekkel és lapokkal felvilágosíttassanak és meggyőződtesse az antiszemizmus természetességéről és jogosságáról.

Mert azt hiszem és arról kell meggyőződve lennem, hogy X. Y. nem azért antiszemita képviselő jelenleg – bizonyos kerületben, – hogy csupán az feküdjék érdekében, hogy mint antiszemita képviselő ugyanazon kerületben megválasztassék, melyet most mint antiszemita képviselő képvisel, hanem elengedhetlenül azon kelléknek is érdekében kell feküdnie, – hogy minél számo-

sabb választókerületek válaszszanak be antiszemita országgyűlési képviselőket, másképen törekvésünk céljavesztett lenne. Tehát nem kell a körmünkre hagyni égni a dolgot, – hanem minden erőnket kifejtsük arra, hogy az antiszemitizmus varázsereje és természetes fejlődése találja meg a valódi talajt az összes kereszténységben!

Miután pedig a szellem és jellem tisztasága lehet az egyedül, mely egy embert vagy az emberiséget öntudatos és szabad akaratából kifolyó cselekvésre képesíti; a szellem és jellem magasztossága pedig egyedül a tanulmányozás alapján érhető el: így nincs mit féltetni többé a keresztény népet, hogy külbefolyások folytán természetellenes dolgok teljesítésére rabszolga módon lealacsonyítaná magát a külön természeti, faji jelleggel bíró zsidó nép előtt, mely államot kivan alkotni minden államban, s a mi ennél veszedelmesebb, nem válogatós az eszközökben, s világoralomra törekszik.

Legyen csak általános szellemi felvilágosultság! A szellemi felvilágosodás és józan ész követelése előtt a zsidók minden kincse meg fog semmisülni.

Egyetlen egy állam van Európában és ez Románia, mely saját román természetének és fajának tisztaságát megőrizte: melyben nagy érdeme van Bratianunak és Rosettinak; Európa minden népének unszolása daczára sem volt hajlandó a zsidókat emanczipálni, a zsidó vért a román keresztény vérrel összekeverni sem társadalmilag, sem politikailag.

Hiábavaló volt Európa minden államából a román népre a „vad nomád,” „sötétencz,” „középkor,” „korcsszülött,” „éretlen” stb. stb. elnevezés; – volt Romániának annyi esze, hogy ő nemcsak hogy a zsidókat nem emanczipálta, de még azon külbefolyásoktól is függetlenné tette magát Románia, melyekkel ostoba lépésekre rábírní a külföldi ker. államok igyekeztek, s kitűnt, hogy Románia eljárásával babért szerzett magának; s ezen babért mi magyarok méltán irigyelhetjük; mert mi meg most küzdünk azon célra, hogy mi módon emanczipálhatnánk önmagunkat a zsidó járom alól, – mint fentebb mondtam, csupán lapok és egyéb irodalmi műveknek a köznép kezei közé való eljuttatása és ennek felvilágosítása által.

Szendrey Gerzson.

A kerületekből.

Közelgetvén a képviseléválasztások ideje, itt az idő, hogy az antiszemita képviselők és képviselőjelöltek mozgolódjanak, hogy a talajt a jövő évi általános képviseléválasztásokra előkészítsék.

Kerületét tudunkra az antiszemita képviselők közül az idén első sorban dr. *Rácz Géza*, a fülöpszállási kerület képviselője látogatta meg június hó közepén, s Szabadszálláson, Kun Szent-Miklóson s a kerület több más helyein lelkes ovációkkal fogadtatva, tartotta e derék fiatal képviselő beszámoló beszédeit.

Július hó elején pedig *Istóczy Győző* jelent meg választói között. Kerülete meglátogatásáról a „*Függetlenség*” s több más lap a következő tudósítást hozta:

„E hó első napjaiban dr. Komlóssy Ferencz és dr. Rácz Géza képviselők Istóczy Győző vendégei voltak Dömötöriben Vas-megyében, ahol már megérkeztükkor a vasútállomáson a környékből egybesereglett választók ovációkkal fogadták őket. A nevezett képviselők Istóczy Győző társaságában egy egész héten át látogatásokat tettek a csupa apró községekből álló rumi kerület minden részében, a hol a három képviselő a legszívélyesebb fogadtatásban részesült. A rendkívül nagy számú intelligenciával bíró rumi kerület hangulata Istóczy Győző irányában, a ki már az ötödik országgyűlésen képviseli e kerületet kitűnő, s mindenütt biztosították őt, a ki az 1884 ki választáskor ezernyolczvankilenc szótöbbséggel győzött, a választók változatlan bizalmáról és törhetlen ragaszkodásáról.”

Dr. *Komlóssy Ferencz* és dr. *Rácz Géza* fogadtatásáról Dömötöriben a különben filoszemita „*Vasmegyei Lapok*” ezt írja:

„Rácz és Komlóssy orsz. képviselők folyó hó 4-én az esti vonattal néhány napi tartózkodásra Dömötöribe érkeztek. Az állomásnál, a kellemetlen idő daczára is, Istóczy Győző tárt karjai és nagy néptömeg várt a vendégekre, kikhez a toasztjairól hírneves Markó János tanító intézett üdvözlő beszédet és nyújtott át igen szép koszorút, melyet Szt.-Tamásról Nagy György úr hozott, s valószínűleg leánya műve volt. Ezután megindult a tömeg, s lassú lépésekkel haladt Istóczy lakásáig. Itt a nevezett képviselők meleg szavakkal köszönték meg a fogadtatást; végre nagy éljenzések között az esti órákban a néptömeg széteszlott.”

Július hó második felében továbbá *Csuzy Pál* képviselő látogatja meg Istóczy Győző kíséretében kerületét, a *szakest* kerületet Tolnamegyében.

Ügyszinte a baranyamegyei *dárdai* kerületnek a múlt általános választásokkor volt jelölje *Szendrey Gerzson*, lelkes párthívünk július hó vége felé, valószínűleg dr. Rácz Géza képviselő kíséretében, meglátogatja a *dárdai* kerületet, s ott szervezik az antiszemita pártszövetkezetet.

Ezek a mozgalmak intelmül szolgálhatnak a többi antiszemita képviselőknek és képviselőjelölteknek is; mert, ha körmükre

hagyják égni a dolgot, vagy pláne végleg elhanyagolják ápolni az összeköttetést a választókkal, úgy a következményeket aztán önmaguknak tulajdonítsák.

A zsidóság tényérnyalóiról.

Ha egy ember, ki a politikai és társadalmi viszonyokkal teljesen ösmeretlen, olvasná azokat a fitymáló, lenéző hangon oda vetett szavakat, melyekkel az antiszemitizmusról újságok és könyvek, mint szónokok néha-néha nagy kegyesen megemlékeznek, azt kellene hinnie, hogy az antiszemitizmus valami, a flibustierek és a vitus örültjei között álló olyanféle szövetkezet lehet, a miről tulajdonképen lehetetlen egész bizonyossággal megállapítani, hogy rosszabb-e vagy bolondabb.

S az az eredeti, hogy még azok is, kiknek különben a politikához semmi közük, jónak látják, belekotnyeleskedni a politikába s az antiszemitizmust fitymálni. Így például (hogy a sok közül egyet említsek) egy jelesebb regényírónk, ki oly epésen ostorozza és oly jól ismerni látszik az emberi és társadalmi hibákat, bűnöket, egy képes hetilap hasábjain, midőn egy elzüllött, hitvány, félbolond és világbolondító ügyvédet, meg egy buta, jellemtelen, trágár, frivol, pöffeszkedő, de írói hírnévre s politikai korifeusságra vágyó, targonczás inasból lett háziurat rajzol, antiszemita követjelölteknek teszi meg őket.

De ugyan kicsodák is hát ezek az urak, hogy minden alkalmat oly mohósággal, mint a hogy az eb a koncra rohan, felkapnak, hogy a szent zsidóság előtt egy bókkal kedveskedjenek? Ugyan kicsodák is ezek az urak, kik az ő véreiket, a népet, a közvéleményt így igyekeznek félrevezetni? kiknek a szent zsidóság ellen, – a keresztény társadalmat, népet s államot vagyoniilag és erkölcsileg, testileg és szellemileg tönkre tevő zsidóság ellen egy szavok sincs; de soha el nem mulasztják gúnyaik nyilait lövöldözni azokra, kik a keresztény emberiséget a parazita szemitizmus veszedelmétől akarják megszabadítani.

Igazán hasonlatos ez a jelenet ahoz, midőn a lakmározók asztalát körülveszik az ebek, s ki nem fogynak a farkcsóválás, fülhegyezés, ugrándozás, hízelkedésből azon édes reményben, hogy egy csontot, kenyérhaját dobnak nekik. S mivel pedig ma a társadalom asztalánál a lakmározók csupán a zsidók, míg a keresztények a dolgozó, igavonó barmokat helyettesítik: innen tehát érthető a kérdéses regényíró nemes „honoratorainak” viselkedése

Azonban nem ezen apróságok fészkelődése, kik idegenkedéseik által csak magukat piszkítják be, s kiknek sületlen gúnyai felett az utókor száanalommal fog napirendre térni, nem ezek nevezetesei; nevezetes a tény, mely e dolgokban nyilvánul; mert e dolgok, a szolgálai csúszás mászás azon gálád utakon pénzuralomra föl vergődött keletről beözönlő félmajom csorda iránt: ez mutatja épen e félmajom csordának roppant hatalmát, s illusztrálja azt a rémuralmat, melyet ezek ma a közéletre gyakorolnak, s azt az *igazán* szinte érthetetlen pánikszerű félelmet, melyet a szemitizmus, az emberiség e hitvány salakja, a mai törpe kornál gerjeszteni képes; és épen ez szolgálhat sürgető okul a jobbaknál arra, hogy megszabadítani igyekezzenek az emberi világ légkörét a rút lidércz-nyomástól, mely arra a szemitizmus elhatalmasodásában nehezül.

A lehető legnagyobb tévedés és önámítás azt hinni az itt élő zsidóságról, hogy ők a magyar állam polgárai. Úgy nem a magyar állam polgárai ők, valamint a Magyarországon élő patkányok nem magyar állampolgárok. Ma ugyan a magyarokkal tartanak színleg, valamint a forradalomban is a magyarokkal tartottak akkor, (de a velőktartást is úgy értsd: hogy őket voltak szívesek lopni mint szállítók, és csalni mint kémek,) midőn a magyarok voltak a diadalmások; de forduljon csak meg a politikai viszonyok járása, azonnal megfordul vele a zsidóság is, a mint köpönyeget fordítottak a forradalom elbukásakor. Csak a haszonra, konczra lesnek biz ők, hazafiság, nemzeti érzelem, (értsd magyar nemzeti érzelem, mert zsidó faji érzelem nagyon is van bennük, ép oly ösmeretlenek előttük, mint akár a patkányok előtt. Én legalább szentül megvagyok győződve, hogy a Magyarországon lakó patkányokban több patriotizmus és hazafiság található, mint a Magyarországon élő zsidóságban.

Nem hogy nem állampolgárok, de még nem is emberek; mert kell, hogy az emberiségnek kritériumául a produktív munkaképességet ismerjük el, kikenél ez sem tényleg, sem lehetőségileg nincs meg, de nem is volt, a mint a zsidóságnál nincs meg, azok tulajdonképen emberszámba nem is tudhatók: valamint a gorilla nem, noha annak is emberformája van.

Ázsiának ős rengetegeiből kiindult egy majomfaj, testileg utálatos, mint belsőleg lélektelen, imádvá a gonoszság és bujaság eszményét, s vallásul, törvényekül tartva minden bűnök s aljasságok könyvekbe szedett rendszerét; beözönlött mindenüvé a hol emberek laknak, *így-úgy* megtanult gagyogni (mert hogy a zsidó tökéletesen még beszélni sem tud egy nyelven sem, és hogy soha

se is képes megtanulni tökéletesen még beszélni sem, általános tapasztalat); s e dolgozni, alkotni képtelen majomcsorda, csalással, lopással, sikkasztással, hamis bukással, hamis tanúzással, mérgezéssel, gyilkolással és mindennemű bűnökkel összeseperte a különböző nemzetek által termelt, teremtett javakat, és sikerein elbizakodva kezdi feltolni magát az emberiség urául, lenézve, állatoknak nevezve minden nemzeteket, melyek alkotó erejével teremtett javakon épül pedig hatalma; s elég szemtelenek igényelni[^] hogy ők a legtökéletesebb fajnak sőt egyedüli embereknek tekintessenek s kiválasztott népek, mely uralni van hivatva a földgömböt s vezetni az emberiséget. S szégyen! hogy vannak sokan, kik elég gyávák, meghajtani térdeiket e jött-mentek előtt s bálványozni e fél majmokat, mint isteneket, noha minden hatalmuk a keresztények által teremtett s ezektől elharácsolts javakon alapszik, ők maguk személyileg még embereknek sem levén betudhatók.

Igaza van Tisza Kálmánnak, hogy a szégyen lemoshatlan bélyegét sütné a hazában lakó nemzsidókra, ha őket a közöttük élő 660 ezer zsidó képes volna leigázni; nos épen e lemoshatlan szégyenbélyegtől akarjuk mi antiszemiták az emberiséget s első sorban hazánkat megszabadítani. Azért ti polgártársak! mihelyt valakit a mai kor arany bornyú bálványa, a zsidóság körül láttok sütkérezni, hízelegni, konczot lesni: ti azonnal tisztában lehettek,, hogy kicsoda az, mert mint üdvözítőnk monda: „cselekedeteiokről ösmerhetitek meg a hamis prófétákat, mint a hogy a fát gyümölcséről ösmerhetitek fel.”

Gyalázzák, megvetőleg fitymálják az antiszemitizmust a szabadság, jogegyenlőség, humanizmus és hasonló szép szólamok nevében; nincs ezen mit csodálkozni. A gázság, hitványság soha sem a maga természetes rút bőrében jelenik meg, hanem az erény oroszlánbőrét ölti magára, s abban becsmérli, üldözi s bélyegzi gázságnak és örültségnek, sőt sokszor feszítetteti meg az elvakított tömeg által a valódi erényt; így veszik magukra a szemiták és tányérnyalóik is a jogegyenlőség s szabadelvűség-féle szólamokat. Hiszen az ördögnek is jámborságból áll a mindennapi ruhája és a pokol útja jóakarattal van kikövezve. Nos hát van csodálkozni való ezen?

Hisz ugyan kinek kellene a gonosz a maga valódi rút formájában? Kinek kellene a zsidóság, ha nyilván bevallaná bűnös czerjait? s ki követné a zsidóság tányérnyalóit, ha ezek őszintén beösmernék, hogy tulajdonképen csak önzés, konczlesés, érdek vagy gyávaság beszél belőlük? Szükség ez ijesztő tagokat a jog-

egyenlőség és szabadelvűség díszes leplei alá rejteni! Azonban ti, mit sem hederítve szép szavaikra, figyeljétek meg csak tetteiket, s azonnal vége lesz az ámulásnak és ámitásnak.

Erre pedig kitűnő alkalmat szolgáltatott az utóbbi időkben is az országgyűlésen lefolyt 20 milliós kölcsön feletti vita, és az azt követett börzeadó ügye. Mily mennydörgő hangon leczkéztették a komoly bajnokok a kormányt az állam pénzügyeinek a rózsgazdálkodás, a nemzeti vagyonosodásnak a nagy adók által való tönkretvése miatt; ámde a kormány a pénzt a levegőből nem szedheti, de még azt sem hiszem el, minden szájhösködésük dacára sem, hogy ez ellenzéki hősök képesek volnának a milliókat csakúgy a levegőből markolászni elő; ha pedig erre nem képesek, de még arra sem, hogy az állami kiadásokat kevesbítsék, legalább, hogy jelentékenyen kevesbíthessék a mai külpolitikai viszonyok közt; és ha a dolgozó milliókat nagyobb adókkal terhelni már nem lehet: azt hozná magával a józan ész, hogy ott keressék a hiányzó pénzt, a hol van, adóztassák meg végre a nem dolgozókat, az improductiv henye harácsoló heréket is. A productiv tőke (beértve ez alá mindazt, mi termelés alapjául szolgálhat s tényleg szolgál, tehát nem csupán a szoros értelembeli tőkét, de a természetet is,) adó alatt van már minden téren szinte az elviselhetetlenség mérvéig; de csaknem oly óriási tőke forog a börzén, haszontalan, terméketlen, erkölcsrontó, becsületes munkát megutáltató, hirtelen munka nélküli meggazdagodhatás vágyát terjesztő, tehát a nemzet vagyoni és erkölcsi létalapjait rongáló börzejáték közt menve egyik zsidó kezéről a másikra, s élvez teljes adómentességet. Mi volna tehát természetesebb, mint hogy az itt játszó dologtalan heréket és az itt terméketlenül heverő roppant tőkéket is – sőt hogy isten igazában éppen ezeket adóztatnák meg. Hiszen ezt tenni kellene már csak azért is, mert ha a játszók s e tőkék adómentességet élveznek, akkor mindinkább fognak a dolgozók és productiv tőkék is ide menekülni a rajtuk mindinkább súlyosodó adóteher alól, kiválnak a termelés szerepéből s ide özönlének, hogy adómentességet élvezhessenek; a mi aztán oda vezetne, hogy végre lennének adómentességet élvező nem dolgozó tőkések, a kiknek tőkéik hevernének adómentesen és improductive, és lennének koldus milliók, a kik dolgoznának és ennének ha lenne mit, fizetnének adót és tartanának hadsereget és hivatalnok sereget, kormányt és országgyűlést, ha lenne miből; a társadalomnak és államnak vagyoni összeroskadásához vezet az az út, melyen ma tényleg haladunk, t. i. a munkának és productiv tőkének mind súlyosabb adóztatása, henyesség-

nek és improductiv tőkéknek pedig adómentessége. Nos és mikor Istóczy Győző benyújtotta a börze megadóztatásáról szóló törvényjavaslatot: láthattátok a kormányt dörgedelmesen ostorozó ellenzéki vitézeket kormánynyal egyetemben meglapulni, elnémulni, mintha az istennyila csapott volna közéjük, és fitymálva alig egy-két sületlen kifogást hebegve, még komoly tárgyalás alá se venni a javaslatot.

Íme! megösmerhettétek a hamis prófétákat cselekedetökből. Most már tudhatjátok, mennyi súlyt kell helyeznetek szajkó módra eldarált szép szólamaikra, s tudhatjátok mi szól belőlök, az erény oroszán-bőre alól, mikor fitymálják, lenézik, gyalázzák és üldözik az antiszemitizmust és ennek híveit,
Nyíri Elek.

A magyarországi és ausztriai képviselőválasztási kerületek térképe.

Bécsben gróf *Kreith* Béla tervezete alapján legközelebb megjelent a magyarországi és ausztriai képviselőválasztási kerületek térképe.

E kartographiai terméket azért méltatjuk e helyütt, mert ez az első térkép, a melyen az *antiszemitizmus* szerepel; mert úgy a magyar mint az osztrák antiszemita képviselők kerületei is, a többi országos pártoktól elkülönítve, *külön színezve s jelezve* vannak rajta, minden kerület mellett kitüntetve levén egyszersmind a jelenlegi illető antiszemita képviselő neve is.

Gr. *Kreith* Béla úr iránt méltán elismeréssel lehet minden antiszemita azért, hogy az antiszemitizmus jelenlegi pártterejét az általa tervezett térképen megörökítette, s mivel térképe bizonyára szöles körben el fog terjedni, pártunk erejének plastikai kitüntetésével, az antiszemitizmus iránti tiszteletet s jövőjébe vetett bizalmat még oly körökbe is bevitte, – a mely körök eddig kicsinyelték mozgalmunkat.

Ugyanezért amint egyrésztől kötelességünknek tartjuk gr. *Kreith* Béla úr iránt az antiszemitizmus nevében köszönetünket kifejezni, úgy másrésztől t. olvasóinknak melegen ajánljuk a térképet megrendelésre. Megrendelhető a térkép: „*Az osztrák és magyar választókerületek térképkiadóhivatalánál, Bécs Bartenstein-utca 9: sz.*” Egy példány árai frt 20 kr.

